

Warszawa, dnia 15 listopada 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 943/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 15 listopada 2022 r.

5 sprawy P. K. (1), syna J. i H., ur. (...) w N.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk w związku z art. 64 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 19 maja 2021 r. sygn. akt IV K 430/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w drugiej instancji przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie na rzecz adw. K. S. kwotę 516.60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 943/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 19 maja 2021 r., sygn. IV K 430/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza przepisów	# zasadny	
3.2.	<p>mająca istotny wpływ na jego treść, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. i wyrażonej w nim zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na popadnięciu przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie w dowolność ocen w szczególności w zakresie:</p> <p>a) przyznania pełnego waloru wiarygodności zeznaniom S. K. złożonym na etapie postępowania przygotowawczego, które to relacje nie znajdowały pełnego odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym, w tym depozycjach przybyłych na miejsce funkcjonariuszy policji zaś w zestawieniu z nimi w znaczącym</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

stopniu
podważały
prawdomówność
tej osoby;

b) odmowie
przyznania
pełnego waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego P.
K. (1) i
jednoczesnej
odmowie
przyznania
wiarygodności
zeznaniom R. Z.,
które wzajemnie
ze sobą
korelowały w
zakresie w jakim
wskazywały, że
oskarżonego
odwoził inny
mężczyzna
pozostawiając
oskarżonego w
samochodzie;

a w efekcie błęd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
jego podstawę,
mający istotny
wpływ na treść
wyroku, który
polegał na
nietrafnym
ustaleniu, że
oskarżony w
stanie w jakim
się znajdował
miałby
możliwość
pokonać
kierując
samocho-
dem
dłuższy odcinek,
w sytuacji gdy

	<p>oskarżony był w takim stopniu upojony alkoholem, że zgodnie z zasadami logiki nie było to realne, co miało znaczenie zarówno dla ustalenia odpowiedzialności karnej, a w szczególności dyrektyw wymiaru kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie jest zasadny</p> <p>Zarzut naruszenia zasady z art. 7 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający dokonując oceny dowodów naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał</p>			

oceny dowolnej,
a nie swobodnej
spełniającej
dyrektywy
wskazanej wyżej
zasady
procesowej.

Ocena
zgromadzonych
w tej sprawie
dowodów,
dokonana przez
Sąd I instancji i
zaprezentowana
w uzasadnieniu
wyroku
odpowiada
wymogom
proceduralnym
stawianym przez
art. 7 k.p.k., a
Sąd odwoławczy
akceptuje ją w
całości.

Wina
oskarżonego
została
udowodniona na
podstawie
zeznań
naoczego
świadka
zdarzenia
bowiem S. K.
zauważył pojazd
znajdujący się w
ruchu lądowym.
Sposób
prowadzenia
tego pojazdu
zwrócił jego
uwagę gdyż
kierowca M. nr
rej. (...) nie
włączył
kierunkowskazu
skracając w
lewo, po czym
gwałtownie

odbił raz w prawo raz w lewo i prawie zahaczył o zaparkowane auta na parkingu wzdłuż ulicy (...), a potem zatrzymał się na środku jezdni. Próbował wycofać a następnie wysiadł i zataczając się opuścił pojazd. Świadek miał bezpośredni kontakt z kierowcą gdyż stanął przed pojazdem i patrząc przez otwarte przednie okno widział jego twarz. Widział także jak kierowca wysiada z pojazdu i chwiejnym krokiem oddala się od niego. Nie zachodzą więc wątpliwości, co do prawidłowości rozpoznania kierowcy gdyż świadek miał możliwość zapamiętania jego wyglądu bo znajdował się w odległości 1-1,5 m od niego. Ponadto aż do momentu przyjazdu wezwanych policjantów

pozostawał z
kierowcą tego
pojazdu w
kontakcie
wzrokowym a
następnie
wskazał
policjantom
miejsce, gdzie
znajdował się
kierowca.
Policjanci
zabezpieczyli
samochód oraz
kluczyki, zaś
oskarżonego,
którego wskazał
świadek jako
kierowcę
samochodu,
przewieźli do
szpitala gdzie
przeprowadzono
badanie na
zawartość
alkoholu i
stwierdzono
stan 2,94 ‰
alkoholu we
krwi. Wbrew
stanowisku
obrońcy nie
zachodzą
sprzeczności
pomiędzy
zeznaniem
świadka
opisanym w
notatce, a jego
zeznaniem
złożonym do
protokołu. W
obu
dokumentach w
ten sam sposób
opisane zostało
zachowanie
oskarżonego.
Natomiast fakt,
iż jedynie

świadek S. K. zareagował na niebezpieczną sytuację na drodze wywołaną przez oskarżonego, a nie zrobili tego inni uczestnicy ruchu drogowego np. kierowcy omijający samochód oskarżonego, nie podważa zeznań tego świadka. Świadek mając bezpośredni kontakt z kierowcą widział po cechach jego wyglądu i zachowaniu, iż jest nietrzeźwy, co potwierdziły także przeprowadzone badania na zawartości alkoholu we krwi oskarżonego. Świadek nie widział innej osoby wysiadającej z tego pojazdu oprócz kierowcy. Wyjaśnienia oskarżonego, jakoby był pasażerem pojazdu nie znajdują więc potwierdzenia w zeznaniach świadka S. K.. Gdyby prowadził samochód inny męczyzna, nie

zaś oskarżony, to świadek widząc moment zatrzymania się tego pojazdu i przebywając w jego pobliżu musiałby także zauważyć innego mężczyznę oprócz oskarżonego wysiadającego z samochodu. Tymczasem świadek widział za kierownicą pojazdu oskarżonego, którego miał cały czas w zasięgu wzroku i którego wskazał wezwanym policjantom. Nie widział innej osoby w samochodzie. W związku z powyższym wyjaśnienia oskarżonego a także zeznania R. Z. nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach naocznego świadka zdarzenia S. K.. Zasadnie Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka R. Z.. Świadek zeznawał w sposób niekonsekwentny, treść depozycji była sprzeczna

nie tylko z dowodami w postaci zeznań S. K. ale również były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego. Sprzeczności dotyczą marki samochodu oraz udziału świadka w odwożeniu oskarżonego samochodem. Natomiast zeznania świadka S. K. znajdują potwierdzenie w zeznaniach policjantów P. K. (2) i M. C. wezwanych na miejsce zdarzenie gdyż to właśnie świadek wskazał im oskarżonego, jako kierowcę samochodu Matiz i opisał jego zachowanie. Sąd I instancji nie popełnił więc błędu w ustaleniach faktycznych, które oparł na wszystkich przeprowadzonych dowodach, z których wyprowadził logiczne wnioski i wskazał dlaczego nie daje wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom

<p>R. Z.. Tak przeprowadzona ocena materiału dowodowego nie może zostać uznana za dowolną.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. K. (1) w stosunku do kary sprawiedliwej i orzeczenie kary jednego roku pozbawienia wolności, która to kara nie czyni zadość prewencji ogólnej i prewencji indywidualnej, jako wygórowana, w sytuacji gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie kara to winna zostać orzeczona w zdecydowanie niższym wymiarze;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny	
Zarzut niezasadny. Zarzut niewspółmierności kary, można zasadnie podnosić w sytuacji, gdy kara co prawda mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jednakże nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa i w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. (wyrok z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KK KRN 178/85, OSNKW z 1995 r. Nr 7-8, poz. 60). Kierując się powyższymi kryteriami nie można uznać, aby kara w wysokości orzeczonej przez Sąd I instancji jawiła się jako rażąco wygórowana. Jako okoliczność łagodzącą obrońca wskazuje na brak możliwości	

kierowania
samochodem na
długim odcinku
drogi ze względu
na bardzo
wysokie stężenie
alkoholu w
organizmie
oskarżonego.
Wskazana
okoliczność nie
może zostać
uznana za
łagodzącą. Tak
wysoka
zawartość
alkoholu w
organizmie
oskarżonego –
2,94‰ czyli
prawie
sześciokrotnie
przekraczająca
wskaźniki
podane w art.
115 § 16 pkt 1
k.k. jest istotną
okolicznością
obciążającą gdyż
faktem
powszechnie
znanym jest
zależności
pomiędzy
stężeniem
alkoholu we krwi
a upośledzeniem
czynności
psychomotorycznych
kierowcy. Im
to stężenie jest
wyższe tym
upośledzanie
czynności
psychomotorycznych
jest większe.
Dla zachowania
zasad
bezpieczeństwa
ogromny wpływ

ma prawidłowa
obserwacja
drogi, ruchu
innych
pojazdów,
poruszania się
pieszych i
reagowanie na
zmieniającą się
sytuację na
drodze.

Kierowanie
samochodem w
takim stanie
nietrzeźwości
nawet na
krótkim odcinku
drogi, stwarza
ogromne
zagrożenie dla
bezpieczeństwa
innych osób.

Podkreślić
należy, iż
dobrowolne
wprowadzenie
się w stan
wyłączający
świadomość
poprzez spożycie
znacznej ilości
alkoholu w
żaden sposób nie
ogranicza winy
w postępowaniu
karnym. Stopień
społecznej
szkodliwości
czynu również
należało uznać
za wysoki,
oskarżony
zagroził
bezpieczeństwu
w ruchu
drogowym,
narażając dobro
jakim jest
zdrowie i życie
ludzi. Prowadził

samochód w godzinach dużego ruchu drogowego, w pobliżu miejskiego bazaru gdzie ruch pieszych i pojazdów jest wzmożony. Sposób jazdy oskarżonego zagrażał też zaparkowanym pojazdom i groził ich uszkodzeniem a ponadto inni kierowcy musieli omijać samochód oskarżonego pozostawiony na środku drogi, wykonując niebezpieczne manewry. Oskarżony był już karany za podobne przestępstwa. Z tych powodów brak jest przesłanek do złagodzenia orzeczonej kary, gdyż oskarżony w sposób rażący naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wniosek

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

zasadny

<p>uniewinnienie oskarżonego;</p> <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary;</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ze względu na bezzasadność zarzutów apelacji Sąd Okręgowy nie miał podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku ani poprzez uniewinnienie oskarżonego ani poprzez złagodzenie kary.</p>		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 <i>Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy zarówno co do orzeczenia o winie, jak i o karze wobec oskarżonego P. K. (1).</i>		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Rejonowy zapoznał się ze wszystkimi dowodami zgromadzonymi w sprawie, rozważył je wszystkie we wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary		

odmawia oraz logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy zbadał tę ocenę w oparciu również o argumenty przedstawione w apelacji obrońcy oskarżonego nie znajdując podstaw do zakwestionowania tej oceny. Apelacja obrońcy nie przedstawiła argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zasadność stanowiska wyrażonego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Należało zatem uznać, że zarzuty stawiane przez skarżącego co do winy oskarżonego są całkowicie bezzasadne, mają charakter czysto polemiczny. Oparte są na wybiórczo przedstawionym materiale dowodowym, z pominięciem zasadniczych dowodów obciążających

<p>oskarżonego. Materiał dowodowy, oceniony przez Sąd I instancji zgodnie z art. 7 k.p.k. dał podstawy do uznania, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego P. K. (1) udowodnione zostały ponad wszelką wątpliwość. Orzeczona wobec oskarżonego kara nie zawiera cech niewspółmierności, a szczególnie niewspółmierności rażącej, która mogłaby stanowić skuteczny zarzut apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2,3	Sąd odwoławczy z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na		

	<p>rachunek Skarbu Państwa.</p> <p>Zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonego Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług</p>	
7. PODPIS		

Załącznik Nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 19 maja 2021 r., sygn. IV K 430/19	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana